

του. Ἡ Αἰκατερίνη ἐξεπλάγη ἐκ τῆς καλλονῆς τοῦ παιδίου αὐτοῦ· τὰ εὐκίνητα καὶ εὐπλαστα μέλη του ἐξεῖχον ὡς ἀρχαίου χαλκοῦ ἀγαλματίου ἐν τῷ μέσῳ τῶν ῥακῶν τῆς λινῆς ἐνδυμασίας του. Ἡ κεφαλὴ του καλυπτομένη ὑπὸ μαύρης βοστρυχωτῆς κόμης εἶχεν ἔκτακτον χάριν, τὸ δὲ λευκὸν μέρος τῶν χνοωδῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν του ἔλαμπεν ὡς ἔγκαυστον ἐπὶ τῆς μελαγχροίνης μορφῆς του. Οἱ ὀνειδισμοί, οὓς πρὸ μικροῦ εἶχεν ὑποστῇ, δὲν εἶχον ποσῶς ἀλλοιῶσαι τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν χαρακτηριστικῶν του· παρακτὸς ἀστραπῆς τινος ἀγανακτήσεως, ἥτις ἔλαμψεν εἰς τὸ βλέμμα του, ὅτε τὸν ἐκατηγόρησαν ἐπὶ κλοπῇ, εἶχε διαμεῖνει ἀπαθὴς μὲ τὰς χεῖρας πάντοτε ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, φυλάττων ζήλοτύπως τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἤθελον ν' ἀφαιρέσωσιν ἀπ' αὐτοῦ.

— Τὸ καὶμένο τὸ παιδί ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη μετ' οἴκτου, εἶνε πληγωμένον. Ἐλα ἐδῶ νὰ σοῦ δέσω τὴν πληγὴν σου.

Τὸ παιδίον ἐπλησίασε χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν. Τοῦ ἔπλυνε τὸ μέτωπον, μεθ' ὃ ἐσκέπασε τὴν πληγὴν διὰ τεμαχίου ἐκ ταφτᾶ, θέτουσα δὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεκροῦ ἰθαγενοῦς :

— Ἰδοὺ ὅπου σὲ ἰάτρευσα, εἶπε, μετ' ὀλίγας ἡμέρας δὲν θὰ φαίνεται πλέον τίποτε. Τώρα διηγῆσαι μας τί συνέβη· διατί τὰ εἶχαν μαζί σου οἱ ἐργάται :

— Χμ ! .. φοβοῦμαι ὅτι καὶ θὰ τοὺς ἐπῆρεν, εἶπεν ὁ ἰατρός· Ἀρδὺ σείων τὴν κεφαλὴν. Γῆ νὰ ἰδοῦμεν, τί κρύπτεις ἐκεῖ, μικρέ. Στοιχηματίζω ὅτι θέλετε, ὅτι κρύπτει καὶ τι τὸ ὁποῖον δὲν τοῦ ἀνῆκει νομίμως...

— Ὅχι ! εἶπε πᾶρυτα ἡ Αἰκατερίνη. Εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι τὸ παιδίον αὐτὸ δὲν εἶνε κλέπτης. Ἐχω παῖραν τοῦ ἥθους των, ὅταν τοὺς συλλαμβάνουν ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ δὲν τὸ ἀναγνωρίζω εἰς αὐτὸν ἐδῶ... Κυττάξατε, κύριοι· τὸ παιδίον αὐτὸ φαίνεται ὅτι ἔχει ἀξιοπρέπειαν τῇ ἀληθείᾳ καὶ φαίνεται ὅτι

ΟΙ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

μὲς οἰκτεῖται διὰ τὰς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Μανρίκιος, γελῶν· ὁ κατεργχὸς αὐτὸς μὲς κυττάζει μὲ ὄλον τὸ μεγαλειόν του. Ἐμπρός ! ἐξηκολούθησεν ἀποτει-